(*Vervolg van pag. 6).*

reisde niet incognito en ietwat hooghartig antwoordde hij: „Palio, gemeente-secretaris van Wellendam." De koetsier dacht een oogenblik na, mopperde wat en met een „allright!" klom hij op zijn één-hoog-achter, kletste met de zweep over 't paard en daar ging het.

Wat een straten, wat een menschen! Palio voelde zich gelukkig dat hij zoo veilig door dien stroom werd heengevoerd, schoon hij aan den anderen kant niet op zijn gemak was door de onzekerheid waar de man hem heen zou brengen en hoeveel hij hem voor 't ritje wel rekenen zou. Het paard liep op een sukkeldrafje en eens in een heel nauwe en drukke straat stapvoets, precies als de paarden in een rouwstoet. Hoe die menschen voor hem uit de straat over durfden steken, tusschen de koppen van de paarden door, Palio begreep er niets van, maar wèl maakte hij de opmerking dat hem nooit de goede orde in de natuur zoozeer opgevallen was als nu; wanneer paarden verscheurende dieren waren of ook maar vleeschetende, er zouden heel wat menschen oncompleet den overkant bereiken. Het rijtuigje stond eindelijk in een smalle zijstraat stil en de koetsier van zijn verheven plaats klimmende, kwam naast hem staan en zei: „There it is!"

Hij wees hierbij op een vrij onooglijk huis van drie verdiepingen, welke alle verlicht waren. „Mooi zoo!" zei Palio en hij haalde een halven souvereign te voorschijn, dien hij den man toereikte, benieuwd hoeveel deze hem voor het ritje af zou houden. De koetsier draaide het goudstukje tweemaal rond, liet het toen in zijn linker zak glijden en maakte met zijn zweep tegen zijn hoed een gracieuze beweging, waarna hij weer naar boven klom en het paard deed omkeeren. „Krijg ik niets terug?" riep Palio zoo luid hij kon; maar de man hoorde hem niet, kletste met de zweep en reed het straatje uit. Terwijl hij met 'n spijtig gezicht den koetsier stond na te kijken, werd de deur achter hem geopend en een kolossus met een breedrandigen vilthoed op, liep hem bijna omver. Van pardon zeggen was geen sprake, de dikkerd nam niet de minste notitie van hem en wandelde doodbedaard de straat in. Palio verlangde naar zijn bed. Hij was moe en wenschte tot kalmte te komen in de eenzaamheid van zijn slaapkamer. Het roesde en soesde door zijn hoofd, dat hij nog nooit op één dag zooveel indrukken te verwerken had gekregen als vandaag. Hij duwde dus de deur open en stond nu in een goed verlichte breede gang, waarop een zestal deuren uitkwamen. Hij tikte vrij hard aan de eerste deur de beste en een oogenblik later stond een man voor hem, die als twee droppels water geleek op dengeen, die hem zooeven bijna omver geloopen had. Palio had respect voor hem en op bedeesden toon zei hij: Hôtel?" „Si signore," antwoordde de man en hij beduidde Palio hem in de kamer te volgen. Hier wees hij hem een stoel bij een kleine tafel gereedstaand, op welke tafel een boek lag, waarin de gasten, dit bleek uit de vele handteekeningen, hun naam hadden te zetten. Met minder sierlijke letters dan hij wel in gewone omstandigheden zou gedaan hebben, schreef hij: Palio, gemeente-secretaris, Wellendam. De hôtelier knikte goedkeurend, klopte hem familiaar op den schouder en zei: „Bere?" Palio knikte. „Vino?" zei de man weer. Palio knikte opnieuw, meenende twee complimentjes te ontvangen over zijn schrijven en over zijn positie. Even later werd echter een flesch wijn voor hem neer gezet en een groot stoffig glas. Hij schonk het vol en vond dat de wijn goed smaakte. Zoo zat hij te kijken en te overpeinzen lang, heel lang. Er kwamen al meer en meer gasten binnen, welke zich allen in clubjes om de tafels zetten en een kaartje begonnen te spelen. Aan het tafeltje vlak naast hem was blijkbaar een speler te kort, want voor hij 't wist had men hem doen verhuizen en zat hij heel gemoedelijk met zes kaarten tusschen de vingers naast den kolossus met wien hij voor de deur reeds kennis had gemaakt. Eerst lei Palio de kaarten neer en schudde van neen.

Men sloeg echter geen acht op zijn weigering, keerde zijn kaarten om en schoof hem drie zilverstukken toe.

Hij had dus gewonnen. Nu had Palio altijd gehoord, dat het geluk in den slaap komt, maar dat het al kwam als men nog maar geeuwde, neen, dat wist hij niet. Met een vriendelijk lachje streek hij het geld naar zich toe, liet zich de kaarten afnemen, andere in de hand drukken, en wachtte. Opnieuw schoof men hem zijn winst toe en nu tweemaal zooveel zelfs als straks. Wanneer dit zoo voort ging, meende Palio, kwam hij nog rijk te Wellendam terug. Hij haalde zijn portemonnaie te voorschijn en schudde den inhoud op de tafel uit, zooals hij het ook de anderen thans zag doen. En het geluk bleef hem gunstig; maar één keer had hij een paar zilverstukken terug te geven. Tot opeens de kans scheen te keeren. De goudstukken werden het eerst uit zijn voorraad gevischt, toen volgden de groote zilverstukken en wat hem overbleef was niet veel meer dan wat pasmunt. 't Was maar goed dat de wijn koppig was en hem niet tot recht begrip van zijn toestand deed komen. Hij ging naar boven, waar hij, meer dood dan levend zich op een hard bed in een dompig kamertje uitstrekte en spoedig insliep, om midden in den nacht te worden gewekt. Later is hem alles pas duidelijk geworden. 't Was de Londensche politie, die een zekeren Pelia zocht, een berucht anarchist en whistspeler en die, zijn naam op de hotel-lijst vindende, meende een goede vangst te doen. Met behulp van een Italiaanschen tolk, die verklaarde dat de man geen woord Italiaansch sprak en van een Nederlandschen tolk, die zei dat hij een boertje was, schoon hij persoonlijk aan veldarbeid niet deed, kwam men tot recht besef van 's mans toestand en de politie-commissaris ontsloeg hem op staanden voet, maar gaf hem tevens den raad maar zoo gauw mogelijk naar Wellendam terug te keeren. Voor een six-pence kocht hij een beschrijving van het Britsch-Museum en nog denzelfden dag aanvaardde hij de terugreis. Hij durfde zijn wedervaren naar waarheid niet vertellen en gaf van het Britsch-Museum een beschrijving als van het Rijks-Museum te Amsterdam. Misschien hebben wij later nog eens gelegenheid mee te deelen hoe hijzelf zijn reis verhaalde. G. H. Priem.

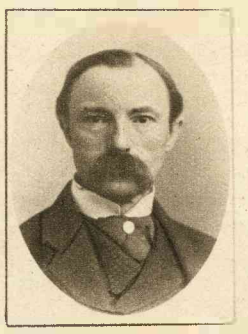

DE GEVOLGEN VAN DEN WATERSNOOD.

Het gehucht Katwoude in de omgeving van Volendam, waar in den afgeloopen winter de doorbraak plaats had tijdens den geweldigen watersnood, moet geheel verdwijnen. Op de plaats, waar de huizen stonden, wordt nu een breede verkeersweg aangelegd. Op de foto ziet men de arbeiders druk bezig met het sloopen der huizen.

Prof. H. Y. GROENEWEGEN.

Prof. Dr. G. C. J. VOSMAER.†

Mr. J. P. R. M. DE NERÉE VAN BABBERICH.†

Verleden week heeft Prof. H. Y. GROENEWEGEN zijn ambt als hoogleeraar in de Godgeleerdheid aan de Amsterdamsche Universiteit aanvaard. — Te Leiden is in den ouderdom van 62 jaar overleden Prof. Dr. G. C. J. VOSMAER, hoogleeraar in de zoölogie en vergelijkende anatomie en psychologie aan de Leidsche Universiteit. Prof. Vosmaer was lid van de Koninklijke Academie. — Op 66-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden Mr. J. P. R. M. DE NERÉE VAN BABBERICH, lid van den Raad van State.

De noodlottige gelijkenis

Argeloos en onomkoopbaar als het noodlot tippelde de brievenbesteller dien morgen weer door de stille buitenstraat, aan ieder het zijne thuisbrengend, zonder aanzien des persoons. In den kleinen kruidenierswinkel van Veltman had hij 't al heel erg gemaakt; daar liet hij zoowaar een grooten gelen brief achter, met een Indischen poststempel erop. Juffrouw Veltman kwam de kleine huiskamer naast den winkel uitdrentelen, nam den brief op, en bleef eerst met cirkelronde oogen van verbazing het geval bezien, dan las ze het adres; ja, dat klopte. Hulpeloos en tegelijk ook min of meer achterdochtig gluurde ze naar de kamerdeur; ze begon een beweging met den brief naar haar zak als wilde ze hem wegmoffelen, maar een stem deed haar verschrikt deze beweging halverwege stopzetten, zoodat ze met den brief in de hand daar ineens als verstijfd bleef staan. — „Wat is er?" vroeg de stem en haar echtgenoot verscheen in de kamerdeur. — „Niets,... niets," weifelde ze. — „Niets? En wat heb je daar dan in je hand? Is dat soms niets?" viel hij driftig uit, en trok daarbij een zoo groot aantal nerveuze grimassen dat hij een volleerden mimicus beschaamd had.

Tegen die logica was zij niet opgewassen; en de vrees hem door langer terughoudendheid nog zenuwachtiger te maken dan hij reeds was, kwelde haar voldoende om toe te geven, dat een brief wel iets was.

„Laat kijke," zei hij op den overstuurschen toon van een zeer geprikkeld man.

„Hij komt uit Indië. . . .," aarzelde zij, „en en. . ."

„Laat kijke".

„Enne. . . . enne. . . ."

„Laat dan kijke."

„Als er maar. . . maar geen narigheid in staat. . ." opperde ze vol benauwde bezorgdheid.

Hij naderde, en stak reeds de hand naar den brief uit.

„Ojé, ojé, als ik er maar goed aan doe," jammerde ze, terwijl ze zich door den prikkelbaren echtgenoot den brief uit de handen wegrissen liet. En met een angstig gezicht bleef ze naar hem gluren, terwijl hij den brief openscheurde en las. Duizend invallen van alle mogelijke en onmogelijke narigheden spookten haar door het brein.

De echtgenoot had zich in een armstoel neergelaten en las. Tot haar groote verlichting bemerkte zij geen ontroering op zijn gelaat, tenzij men een wezenloozen glimlach voor een blijk van ontroering zou willen doen doorgaan. Voor zijn doen heel kalm legde hij den brief op de tafel, hem daarbij tamelijk ver van zich schuivend, en de vrouw nam hem nu dadelijk op, en begon nieuwsgierig te lezen. De brief was kort. Al heel spoedig vouwde zij hem weer op, en legde hem weer weer vóór zich op de tafel.

„Nou?" deed hij, terwijl een breede, domme glimlach om zijn mond kwam spelen.

„Nee, het is werkelijk niets," antwoordde ze.

„Nou dan. . ." concludeerde hij met een zweem van pedanterie, en begon daarbij snel met de oogen te knipperen.

„Ja, nèt nou dan," deed zij. — „Dan had jij ook zoo'n drukte niet hoeven te maken, of het ik weet niet wat was."

„Maar 'n brief uit Indië. En dan zoó maar, zoómaar zonder waarschuwing op je dak, dat is toch wèl iets," bitste de vrouw, die haar aarzeling van daareven motiveeren wilde.

(*Zie vervolg op pag. 12).*

EEN NIEUW DORP.

Voor de gezinnen van in ons land geïnterneerde Belgen wordt aan den Schokkerweg te Scheveningen een nieuw dorp gebouwd, „La petite Belgique" genaamd. Rechts op den achtergrond ziet men de arbeiders bezig aan het bouwen van de kerk.

EEN NOODDORP.

Nabij Scheveningen heeft men in verband met den aldaar heerschenden woningnood een nooddorp gebouwd, dat bestemd is gedurende 15 jaar verschillende gezinnen te herbergen, daar vóór dien tijd de andere huizen niet alle klaar zijn.